

POSTANOWIENIE

23 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 23 czerwca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku B.K. i A.P.

przy uczestnictwie C.A., T.A., K.A., E.G., P.G., B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i miasta stołecznego W.

o dział spadku,

na skutek skargi kasacyjnej E.G. i P.G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z 27 lutego 2025 r., V Ca 1736/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. ustala, że każdy z uczestników ponosi koszty swojego udziału w sprawie w postępowaniu kasacyjnym.

(P.H.)

UZASADNIENIE

Uczestnicy E.G. i P.G. wywiedli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 lutego 2025 r., wydanego w sprawie z wniosku B.K. i A.P., przy udziale pozostałych uczestników: C.A., T.A., B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., miasta stołecznego W. i K.A., o dział spadku.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali na jej oczywistą zasadność polegającą na błędach Sądu drugiej instancji w zakresie naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecnictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Uczestnicy pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pytają o trafność stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawili wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla nich rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem

się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżący błędnie traktują skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą. Znamienne, że sądy obu instancji wyczerpująco i wnikliwie odniosły się do przeprowadzonych dowodów. Sądy szczegółowo ustaliły stan faktyczny, zgłoszenie roszczenia stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości przez poszczególnych uczestników, a także stan prawny każdej nieruchomości. Nadto Sądy w sposób wyczerpujący ustaliły także posiadanie samoistne nieruchomości. Odniosły się szczegółowo do każdej z działek i wydanych aktów własności ziemi, jak również do kwestii zasiedzenia przez małżonków pozostających w ustroju małżeńskiej wspólności majątkowej.

Podkreślenia wymaga, że wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzają się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że przy jego ferowaniu popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom.

Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w oparciu o art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

(P.H.)

[a.]